13e Jaargang — Curacao den 25n Juli 1896. — N° 656

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl.0,50 voor elken regel meer fl.0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa bugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa aaja.
Un number so fl. 0,20.
Un annuncio di 1 te 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl.0,07½

HET GETUIGENIS VAN DEN HAAT.

De lage, onrechtmatige strijd, dien het ongeloof met de Katholieke Kerk heeft aangebonden, is nu meer verwoed dan ooit. Ontwelde een traan aan het oog onzer H. Moeder, toen Zij in den beginne van het Christendom Hare kinderen zag vallen door het zwaard van den beul, thans wordt Haar hart tot bloedens toe gewond en verscheurd, niet omdat nu door het martelaarschap Hare zonen van Haar worden weggenomen, maar omdat die zonen zelven opstaan tegen Haar en, Hare liefde en teederheid ongedachtig, Haar achtervolgen met bitteren haat.

Die haat treedt te voorschijn overal, waar de Kerk Haar heilzamen invloed geiden doet, die haat vertoont zich in alle grimmigheid vooral, waar het betreft de opvoeding der jeugd. Niet genoeg, dat de corypheeën van het ongeloof, — helaas dikwijls mannen, die voorheen de heilige en weldoende zending der Katholieke Kerk meer dan anderen hebben gekend en ondervonden, — door hun verblindheid alleen zichzelven verderven, ook anderen zullen zij voeren met zich om met hen schouder aan schouder te staan in den krijg tegen het geloof, tegen de Kerk van Christus.

En welke is hunne tactiek? Zij hebben begrepen, die pioniers der moderne beschaving, die fakkeldragers van het nieuwe licht, al straalt dat licht ook in rossen hellegloed, zij hebben begrepen, en te recht, dat zij geen volgelingen zullen wekken onder mannen, wier oordeel is gevormd naar de ware begrippen van 's menschen oorsprong en verhouding tot zijn Schepper, en die het leven kennen, zooals het in waarheid is, omdat dezen met volle overtuiging den strijd tegen het geloof beschouwen als een heilloozen en verderfelijken krijg; daarom hebben zij hunne hoop gevestigd en zullen zij hun satanischen invloed uitoefenen op de jongeren, wier verstand nog week is en vatbaar voor elken indruk. Dat zij in hun boos opzet te dikwijls slagen, kan niet worden ontkend: het is nu eenmaal de geest des tijds om het oude te verwerpen, voordat het nieuwe op deugdelijke wijze is beproefd; doch vandaar ook, dat velen zouden terugkomen van een vroeger, overhaastig genomen besluit, indien valsch schaamtegevoel, menschelijk opzicht en veelal beweegredenen, die van economischen aard zijn in het leven van den mensch, denzulken geen beletsel stelden.

De jongeren dan moeten worden opgevoed in den haat tegen de Katholieke Kerk en in de ontkenning van alle geopenbaarde waarheid. En waarlijk, de mannen van den nieuwen dageraad meenen het ernstig met de bereiking van het voorgestelde doel. Wat bedrijvigheid ontwikkelen zij allerwegen! Hier maken zij zich meester van het onderwijs en doen het onder den naam van neutraal onderwijs-zijn een onderwijs zonder God, daar vallen zij de vereenigingen aan, die zich hebben gewijd aan het christelijk opvoeden der jeugd, of wel, zij ontrooven aan het kind de onschuld en alle begrip van zedelijkheid door het verspreiden van ongezonde en schadelijke lectuur; niets is hun heilig, noch de argeloosheid van den kinderlijken leeftijd, noch de verantwoording, die rust op den opvoeder van het kind. En wanneer straks dat kind tot jongeling zal zijn opgegroeid en gerijpt zal zijn tot man, dan zullen de haat en de woede hunne triomfen vieren, dan zal er vreugde zijn in het vijandelijk kamp, omdat eén schaar van mannen is gekweekt, wien niets meer ter harte gaat dan de uitroeiing van het Christendom, dan de verwoesting der Katholieke Kerk.

De uitroeiing van het Christendom, de verwoesting der Katholieke Kerk: ijdele woorden, nietswaardige bedreiging. Ziet, het zijn achttienhonderd jaar. Vervolgingen hebben elkander onophoudelijk opgevolgd, vervolgingen met het zwaard, vervolgingen met valsche leer, verspreid in woord en geschrift, vervolgingen in het geheim en in het openbaar, en toch het Christendom leeft nog met jeugdige kracht, de Kerk van Rome staat nog onwrikbaar vast. Het geloof is niet verdwenen uit het hart van den mensch, maar het openbaart zich voortdurend op schitterende wijze, duizenden en duizenden buigen in gewillige en eerbiedige onderwerping het hoofd op 's Pausen woord, niettegenstaande het knarsetanden der vijanden.

Heeft de haat dan niet gezegepraald? Alle voordeelen waren aan zijne zijde, de kracht der menigte, maar ook de kracht der eenheid, want zijn de bestrijders van den godsdienst op vele punten onderling verdeeld, in één punt zij het eens: in de vijandschap tegen het geloof. En toch verslagen, verwonnen en vernederd is de haat en in zijn onmacht verkondigt hij de grootheid van zijn tegenstander en legt hij getuigenis af van de waarheid, die hij bestrijdt. Immers, indien God niet bestaat, indien geloof, godsdienst niet meer zijn dan ijdele woorden, indien het onderscheid tusschen goed en kwaad slechts het werk is eener overspannen verbeelding, indien de priester is een geslepen huichelaar, wiens bedrog de tijd zelf zal ontmaskeren, waarom wordt dan aan God de oorlog verklaard, waarom dan wordt de godsdienst beschouwd als de algemeene vijand, als het dreigende gevaar voor de maatschappij, waarom dan moet het volk worden opgezet tegen de priesters en dienaren der Kerk? Het is toch den mensch onwaardig en het komt niet overeen met zijn natuur zich te verklaren voor iets, dat niet bestaat, of een begrip te bestrijden, waaraan in de werkelijkheid niets beantwoordt.

Indien de godsdienst niets is, waarom dan zoovele hartstochten tegen den godsdienst in beweging gebracht? Wat heeft men toch den priesters te benijden? Of is soms de voortdurende verloochening van zichzelven, waartoe de priesterlijke stand verbindt, de versmading, waaraan de priester blootstaat, het hatelijk misduiden zijner bedoelingen zoo benijdenswaardig? Het zijn dwazen, zoo roept men, maar het woord van dwazen bestrijdt men niet, het vindt geen ingang bij den verstandigen mensch. En toch zijn juist die dwaas verklaarde priesters het voorwerp van bitteren haat, toch staan juist zij bloot aan den heftigsten tegenstand.

Vanwaar dan die ontembare woede, die strijd op leven en dood? Het Katholicisme is de eenige macht, die zich stelt tegen het moderne heidendom en het weerstaan en vernietigen kan. Nu eens vertoont het ongeloof zich als de weldoende engel des lichts, dan als de overweldiger, die alles beheerscht, dikwijls dost het zich uit ten zegetocht, doch telkens ontmoet het op zijn weg de onverschrokken kampioen van waarheid en recht, de Kerk van Christus, tot strijden gereed. Die Kerk weet van geen wijken, die Kerk behoedt de wereld voor den zedelijken ondergang, dien elke overwinning van het ongeloof haar bereidt. Is het nog wonder, dat

FEUILLETON.

UN MORTO BIBOE.

—o—

"Tabata 28 di Januari di 1871—asina un Capitan bieuw a conta — un dia Sabra, ultimo dia koe Aleman tabata rondona Paris, ora mi a weita pa di cuater biaga un Aleman, coe mi a mira moeri tres bez caba."

"Ai, no bofon!"

"No señores, mi ta papia berdad, i si mi ta tende di bez en cuando tocamentoe di trompet den llanura di Toulleuse, anto di nobo mi ta ansiar, cordando ariba e misterio, koe tabata haci mi bida disgraciado e ultimo dianan di guerra. Lo mi conta boso es historia.

Nos tabata banda di forti di Mont Valerien, camina general Noël tabata manda i no a pasa ningun dia, ningun anoche, koe nos no a bringa coe Aleman. Un dia — dos tres dia promer di bringamentoe di Bourget — nos tabata banda di Long-boyau, ora nos a tende dilanti di nos den mondi camnamentoe di cabai.

Sin papia nada mi a munstra mi soldatnan un sorto di dam banda di camina i un bez nos toer a sconde aja tras.

No a dura largoe koe Aleman a sali for di mondi i a sigi camina grandi. Nan capitan tabata un homber magnifico, grandi, enfin toer cos a munstra coe el tabata di un estado noble.

Mi soldatnan tabata sabi koe mi por a tira bon i p'esai nan dici: "Sergeant es aja pa bo."

Pero cordamentoe koe bida di e official tabata den mi manoe a haci mi tembla. Mi no tabata un soldat bieuw, koe ta costuma di guerra i nunca mi a tira un hende asina acerca. Mi a pone mi scopet na mi schonder a sera wowo i a tira. Ora mi a habri mi wowo mi a mira hopi homber i cabai abao koe a purba di lamanta pero pa bolbe cai mientra otro koe no tabata heridar a corre bai.

E capitan a moeri. Mi a mirele bon, pasobra ora mi a cohe su bonita cabai mi a mester kita frena for di su manoe i anto mi a mirele bon den su cara.

Nos a bai trobe na nos forti coe hopi houwer i cabai i General Trochu a conta e historia den su bulletin.

Algun dia despues mi a pidi permit pa mi bai Paris i mi a hajele. Di es ocasion mi a haci uso pa bisita mi amigoe Lebras, koe tabata herida na Bondy i koe awor tabata den hospital di Val de Grâces.

Mi no tin di bisa, kiko un hospital ta den tempoe di guerra, boso toer por comprende. Mientra mi a sinta combersa coe mi amigoe — su herida no tabata muchoe, pasobra despues di ocho dia el tabata cerca su regiment trobe, mi a tende un hende bisa, koe un otro tabata moeriendo. Un major a bini i dos Soeur di Caridad a hinca roedia dilanti cama di e moeribundo pa pidi Dios pa su alma.

Coe un boz koe tabata legra i spanta mi, mi amigoe dici: "Esai ta un aleman, ta parce un homber balente, pasobra ta dos dia caba koe el ta moeriendo.

Mi a bira. Na e ora e Aleman a hisa su cabez i a moeri, ma mientra su cabez ta cai abao mi a reconocele, mi a mira e mes Aleman koe ocho dia pasa mi a tira mata na camina di Rueil.

Sigur, tabata e mes! E tabatin mes curpa, mes cara, mes barba. Mi tabata tembla i coe admiracion Legras a ripara koe mi a bira tantoe bleek. Mi a bai cerca cama di e Aleman, a mirele bon pa weita si awor el a moeri; "el a moeri," e major dici coe e dos Soeur.

Mi a puntra e major, kende e Aleman tabata. El a bisa mi koe el tabata un capitan koe tres dia promer a herida cerca Bondy.

Anto e capitan no por ta es un koe mi a mata.

No ta posibel....i toch!

E cordamentoe no kier a kita for di mi, i mi no por a costuma coe ne tampoco. Mi a busca, busca, pero nada por a sirbi pa e misterio sali na claridad, te dia di bringamentoe cerca Montretout. Mi no a corda nada mas koe mata tantoe Aleman koe mi por, pa e pober Paris scapa.

For di mainta to ora te merdia nos a camna, tira, hala atras, bai adilanti. Nos tabata para awor banda di Castillo di Buzenval. Balanan tabata boela na toer banda.

Ora bientoe a habri e nubia koe tabata tapa nos, mi a mira un general i dos official Aleman, oh! koe cuantoe gustoe lo mi a tira nan, ma nan tabata muchoe leeuw, mientra mi ta corda asina, un troepa Aleman a bini lihe manera bientoe ariba nos. Gritoenan terrible! Nan a jega! Koe bajonet ariba nos scopet nos ta warda nan. Mi Dios kende ta corre dilanti di toer! Si e mes. E mes koe mi a tira mata, e mes koe mi a mira moeri den hospital. Mi a tira, e bala a drenta den su pechoe, i el a cai for di cabai. Mi a boela bai cerca dje i anto mi a haci un cos cruel i terrible, dos bes mi a hinca mi bajonet den su curpa.

Algun dia despues Aleman a manda nos un *parlementair*. Ora mi a mirele mi tabata sinti manera mi sanger a bira ijs. Trobe e mes official, sin papia mi a mirele jega. Alafin mi por a papia i mi a bai cerca djele. Mi a haci es koe mi mester a haci, mi a manda un soldat cerca commandant i a combida e official den mi camber.

Sin papia awor mi a weita e morto-biboe den su cara. El a ripara esai i dici amistosemente: "Ta un fortuna, señor, koe e guerra aki ta bai caba. Boso a defende Paris manera heroënan. Nos tabata coe cuater roeman dilanti di Paris, i mi sol ta na bida ainda."

——(:o:)——

tegen Christus' Kerk op aarde de machten der hel schijnen losgebroken te zijn, is het nog wonder, dat tegen Haar door duizenden monden herhaald wordt: "Ecrasez l'infâme," dat Zij beschouwd wordt als de verachtelijke, die moet worden verguisd en vertrapt? Maar de haat moge vindingrijk zijn en beschikken over groote kracht, te pletter zal hij gaan tegen de rots van graniet, waarop de Kerk is gebouwd, omdat er een hoogere macht is, die de haat in zijn blindheid niet ziet, doch waarvan hij in zijn nederlaag ondanks zichzelven getuigenis geeft, de macht, die ons bijstaat volgens het woord: Ik zal met u zijn tot aan de voleinding der eeuwen; de poorten der hel zullen niets tegen de Kerk vermogen.

16 JUNI 1846-16 JUNI 1896.

Een halve eeuw is verloopen, sedert den 16den Juni 1846 Joannes Maria Mastai Ferretti tot Paus gekozen werd, die den naam aannam van Pius IX. Een halve eeuw is voorbijgegaan, en nog torst zijn eerste opvolger, Leo XIII, met zoo onvermoeide krachten de lasten van het Apostelambt, dat niets nog doet bemerken, dat zijne regeering in het tijdperk verkeert, wat in de diplomatie soms wordt aangeduidt als "un papauté décroissant."

Het is eene zeldzaamheid in de 1800-jarige dynastie der Pausen voorbeelden van twee elkander onmiddellijk opvolgende, zoo lange regeeringen te vinden. Het voorbeeld, dat het huidige het naaste volgt, was dat der regeeringen van Pius VI en Pius VII, die te zamen 48 jaar den H. Stoel bekleedden. Is het toeval, dat dit juist plaats had tijdens de woelige jaren, die de Fransche revolutie voorafgingen, vergezelden en volgden, en dat dit zich weder herhaalt in onzen tijd, die niet alleen het einde eener eeuw maar ook het begin van een nieuw tijdperk der geschiedenis is? In die halve eeuw heeft de Kerk om de rots, waarop zij gebouwd is, tal van bouwvallen zien ontstaan, tal van instellingen ten val zien nijgen en niet het minst heeft zij zelve geleden onder de slagen, die het recht, de rechtvaardigheid in dien tijd zijn toegebracht. Het ontnemen van het erfgoed van St. Pieter aan het gezag van den Paus is wel de grootste historische misdaad, welke in dien tijd is bedreven, en door haar is aan het recht een steun ontnomen, die alle politieke rechten, van welken aard ook, op losse schroeven zet. Wanneer wij de natuurlijke verdedigers daarvan, de hoofden der verschillende rijken, ter verantwoording konden roepen en hun afvragen, hoe het mogelijk is, dat zij een schennis van het recht, dat ook zij meenen te bezitten, hebben gedoogd, wij gelooven niet, dat er één gevonden zou worden die daarvoor billijke redenen zou kunnen aanvoeren. Wel een bewijs, dat het rechtsgevoel niet meer dien invloed heeft, welke zoo noodig is voor het richtig beheer der Staten. In de verdediging van zijn recht staat de Paus alléén. Souverein of gevangene, blijft hij de wachter, die waakt over geheel de wereld. Gedurende een halve eeuw hebben Pius IX en Leo XIII onophoudelijk moeten strijden voor het recht. In 1848 tegen de in opstand gebrachte eigen onderdanen, tegen Victor Emmanuel en zijne samenzweringen, later tegen Napoleon, die de rol van Pilatus vervulde en den Paus aan zijn lot overliet, zoodat Victor Emmanuel den geroofden schepter ter hand kon nemen; in Duitschland tegen de meest hatelijkste kerkvervolging; in Frankrijk tegen een gouvernement, dat er op uit is den godsdienst uit te roeien; in Oostenrijk, in Rusland, ja waar al niet, heeft de Paus zijne stem moeten verheffen, om de rechten der Kerk niet alleen, maar zelfs de natuurlijke rechten van den mensch te verdedigen. Paus Gregorius XVI heeft eens gezegd: "De kabinetten zijn niet gedoopt", wat beteekent, dat de politiek der vorsten geen Christelijke meer is, en hierin sprak hij eene groote waarheid uit. Victor Emmanuel, die den Paus van zijne Staten beroofde, had, wanneer een of ander souverein daarop aanmerking had gemaakt, gerust kunnen antwoorden: wie uwer zonder zonde is, werpe den eersten steen op mij, en met schaamte zouden zijne beschuldigers afgetrokken zijn. Wordt er dan door geen enkel vorst geprotesteerd, ja die berooving soms goedgekeurd, de onrechtvaardigheid blijft ongeëvenaard groot, de medeplichtigheid niet minder.

Men moge de gebeurtenis als geschiedkundig feit op andere wijze kenschetsen en, zooals reeds gebeurd is, haar met zelfgenoegzame wijsheid een Godsoordeel noemen, die wijze van doen is slechts eene gemakkelijke manier om de rechtskwestie te ontduiken, welke men niet aandurft, en de uitspraak van een eigen gevoelen als voldoende aan te merken, om een schreeuwende onrechtvaardigheid goed te maken. Hier is het niet de mantel der liefde, die de fouten van anderen bedekt. Bij zooveel belangrijks, wat de kerkelijke geschiedenis van de laatste halve eeuw heeft aan te teekenen, zijn ettelijke zaken van het grootste gewicht op te merken. De dogmaverklaring der Onbevlekte Ontvangenis, de Syllabus, het Concilie van 1870, de beroemde encyclieken van Leo XIII, die van den evenaar tot de polen de geheele aarde als profetentaal in de ooren hebben geklonken, de uitbreiding der hiërarchie in Engeland, Nederland, Schotland, Noord-Amerika, de wonderbare uitbreiding der missiën, die alle wereldeelen omvat en bewijst, dat de apostolische geest nog niet is verdoofd, de omvang, dien alom het Katholiek onderwijs begint te verkrijgen, de meerdere deelneming aan het staatkundig leven met toepassing der Katholieke beginselen, dat alles toont aan, dat de vorm van de maatschappij der toekomst reeds in ruwe trekken geschetst is.

In den strijd, dien de Kerk in onzen tijd had te voeren, is wel de geweldigste geweest die in Duitschland, waar zij met de valsche leuze "Cultuurkamp" in botsing kwam. De Duitsche regeering moge zich illusiën gevormd hebben over een Cesaro-Papisme, een afscheuren der Katholieken van Rome, het Oud-Katholicisme bleek een niet levensvatbare rank, die, van den boom der Kerk gescheurd, in de Staatsbroeikas dacht te tieren: haar ondergang is slechts een kwestie van tijd. De twee machten, welke het Katholicisme in Duitschland verdedigden: de Kerk en het Centrum, waren niet met Krupp-kanonnen te veroveren zooals Straatsburg en Metz, en ondanks de groote stoffelijke krachten moest hier de sterke wijken voor den zwakke. Dezelfde strijd, dien de Kerk van af haren oorsprong had te voeren, geeft ook de stof voor de kerkelijke geschiedenis van onzen tijd. Tegen de dwaling, de wereldsche machten, den bedorven mensch, altijd blijft zij dezelfde kracht ontwikkelen, gewijzigd naar de omstandigheden, waarin zij geplaatst is. In kritieke oogenblikken heeft het haar nooit ontbroken aan Pausen, die, op de hoogte van hun tijd, met vaste hand het scheepje van Petrus bestuurden. Zij waren martelaars, apostelen, waarschuwende profeten, handhavers der waarheid, bevorderaars der beschaving, verdedigers van het recht, al naarmate de taak vereischte, die hun was opgelegd.

Even als zij onder het oude heidendom zich het lot aantrok der slaven, der armen en in hen de waardigheid der menschelijke natuur verdedigde, doet zij dit nogmaals, nu de maatschappij weder dreigt verdeeld te worden in weinige bezitters en millioenen proletariërs. Wederom daalt de Paus af tot het volk; hij beschermt den arbeider tegen het knellende overwicht van een goddeloos materialisme, dat in hem slechts een werkkracht ziet en niet een natuurgenoot, die evenzeer zijne rechten heeft als elk ander mensch. Graaf Rossi, de vermoorde minister van Pius IX, zeide kort voor zijn dood: "De Paus is de eenige levende grootheid van Italië". Die titel kan in onzen tijd eene nog ruimere toepassing vinden. Wanneer wij onze oogen laten rondwaren door de wereld, waar vinden wij dan het land, waar de Christelijke vrijheid, het Christelijk recht ongehinderd hunne zegenrijke werking op de maatschappij kunnen uitoefenen? Men zal zeggen; heerschen dan geen vrijheid, geen gelijkheid voor allen? Ja, voor het kwaad bijna overal ongehinderd, voor het goede hier onder het zwaard van Damocles, daar onder het tyrannieke toezicht van den Staat; bijna overal bestaan beletselen, die de verspreiding der goede beginselen in den weg staan of hunne werking verlammen. Gaat dit maatschappelijk verval nog verder, dan zal de Paus weldra de eenige levende grootheid der wereld zijn. Daarom neemt de beteekenis van het Pausschap met ieder jaar toe: het is niet éene, maar de grootste der mogendheden. Wel verre van te tanen stijgt de "wereldzon" uit het bezielde lied des dichters steeds hooger en schijnt met onverdoofden, onsterfelijken glans....

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

De Gouverneur is verhinderd Zondag 26 Juli a. s. bezoeken af te wachten.

De Adjudant van den Gouverneur,
VAN WINGEN.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 17 dezer No 388 is aan den Heer J. H. Lampe, Griffier bij het Kantongerecht op Bonaire, enz., thans tijdelijk ten parkette werkzaam, opgedragen de betrekking van Ambtenaar van politie.

Bij Gouvernements-beschikking dd. 21 dezer maand No 398 is ter vervanging van den Schutter bij de d. d. Stedelijke Schutterij A. C. de Veer die naar Bonaire vertrokken is, benoemd tot lid van den Schuttersraad de schutter bij voormeld corps Joseph Camilo Palm.

DE GOUVERNEUR
Heeft goedgevonden:

Te bepalen, dat de verjaardag van H. M. de Koningin-Weduwe Regentes, op Zondag den 2n. Augustus 1896 op de volgende wijze zal worden gevierd:

1°. Bij Zonsopgang zullen bij het vallen van een kanonschot van het fort Nassau, de vlaggen op de forten van dit eiland en op de schepen, welke binnen deze haven liggen, worden geheschen, terwijl zij met zonsondergang op een gelijk schot nedergehaald zullen worden;

2°. Gedurende den loop van den dag zal er van de Water- en Rifforten een saluut gedaan worden van honderd en één kanonschoten, welk saluut op de volgende wijze zal zijn verdeeld:
's morgens om zes uur 33 schoten;
's middags 35 schoten;
en 's namiddags om 4 uur 33 schoten;
terwijl door Harer Majesteits Korvet "Alkmaar" zal worden gevlagd en gesalueerd overeenkomstig de daaromtrent bestaande reglementaire voorschriften;

3°. 's morgens om 11 uur zal er op Pietermaai, op het plein voor het Raadhuis, door de dienstdoende Stedelijke Schutterij en het Garnizoen groote parade gehouden worden, waarbij de Majoor Commandant der dienstdoende Stedelijke en Landelijke Schutterij het generaal Commando zal voeren;

4°. 's Morgens om 11½ uur zal de Gouverneur ten Raadhuize audientie verleenen aan autoriteiten, ambtenaren; officieren en particulieren;

5°. 's Avonds om 6½ ure zal op het plein voor het Gouvernementshuis door de militaire kapel eene muziekuitvoering gehouden worden;

6°. De tenue van den dag zal zijn de groote monteering met sjerp, voor zooverre deze tot de kleeding behoort;

7°. Voor zooverre de regelen van den dienst het toelaten en aan wie de commandant der troepen en van het garnizoen uit het oogpunt van discipline, het meent te mogen toestaan, zullen de gewone arrestanten worden ontslagen;

8°. Van Gouvernementswege zal aan het garnizoen en aan de équipage van Harer Majesteits Korvet "Alkmaar" eene genoegzame hoeveelheid versch rundvleesch worden verstrekt, terwijl daarenboven aan elken onderofficier van het garnizoen en der marine eene heele en aan de militairen en zeelieden van minderen rang eene halve flesch tafelwijn zal worden verstrekt.

Lyst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Paulo E. Delgado G., Juan Batista, Ricardo Herrera G. 2, José S. Alvarez, Sofia Mateo, Merry M. de Paulus, Eliza Girison, Anna Eliza Haseth, E. Lamp, Eduardo E. Troconis, Vitonicola Di Guglielmo, Viceconsul del Ecuador, Felipe Diaz 2, Elena Chapman, Antoin Pijpers, Luisa Look, Emilio, Victoria Maduro, Pedrito Tromp, Vito Nicola di Guglielmo (aang.).

***

— Woensdag, 1 Juli, was het 50 jaar geleden dat het katholieke hoofdblad *De Tijd* in 't licht kwam. Vijftig jaren lang heeft *De Tijd* het ingenomen standpunt aan het hoofd der katholieke dagbladpers met eere weten te behouden. Zeker, het strijden heeft zijne eigenaardige bekoorlijkheid, het lijden zelfs zijn zoetheid doch elken dag, dien God geeft, met onbezweken moed op de bres te staan, van alle zijden door tegenstanders aangevochten, bestookt, niet zelden in 't nauw gebracht, vaak niet begrepen en miskend te worden door degenen, te wier verdediging het rapier wordt getrokken, in dien kamp, niet alleen geen enkel oogenblik te versagen, maar ook de geestdrift voor de opgenomen taak te behouden, maar ook van het heilig beginsel geen haarbreed af te wijken, maar ook, bij den eerbied voor Christus onvervreemdbaar recht de eischen van Christus liefde niet uit het oog te verliezen — voorwaar, die dat vermocht, die dat deed, 50 jaren lang, heeft aanspraak op waardeering, op dankbaarheid, op hulde. Deze waardeering van *De Tijd*, die wij in de Graafsche Courant aantroffen maken wij ook tot de onze, ook de *Amigoe di Curacao* vol bewondering voor den edelen kampioen, die daarenboven nog onlangs zulke waardeerende woorden uit Rome's mond mocht vernemen, biedt het hoofdblad van Nederlands katholieken zijne hartelijke gelukwenschen aan bij haar gouden jubelfeest.

Ad multos annos, ja, nog vele jaren, blijf, edele strijder, blijf den heiligen kamp voeren voor "God en recht."

***

Met zeer veel genoegen maken wij melding van het verblijdend feit, dat *El Imparcial*, onze zeer gewaardeerde colega, haar 23sten jaargang is ingetreden.

Dat zij zich nog tal van jaren met denzelfden ijver moge wijden aan den waarachtigen vooruitgang onzer kolonie, aan het verkondigen en doen ingang vinden van gezonde principepen is de hartelijke wensch, dien wij *El Imparcial* bij dezen nieuwen jaargang toeroepen.

***

Santa Rosa vierde deze week het blijde feest der eerste H. Communie. Een aantal kinderen dier parochie hadden het voorrecht tot de H. Tafel te naderen. Wie zulk eene plechtigheid niet heeft bijgewoond, kan zich zelfs geen voorstelling maken van het aandoenlijke eener eerste H. Communie in onze buitenparochies. Waarlijk de goede orde, die er heerscht, de ernst, die op het gelaat dier gelukkige kinderen te lezen staat, het feestelijk aanzien der net versierde kerk, alles spreekt tot uw hart, en brengt u den gelukkigen dag in herinnering, waarop ook gij, waarde lezer, indien gij ten minste het geluk hebt katholiek te zijn, volgens uwe geloofsleer uw God en Schepper voor de eerste maal ontvingt. Indien

ooit, dan zeker op de dagen der eerste H. Communie begrijpen wij het woord van den goddelijken Leeraar: Laat de kleinen tot Mij komen, want hunner is het rijk der Hemelen. Mochten allen, ook zij die reeds den last der jaren torsen, klein worden met de kleinen in eenvoud en oprechtheid, dan zal de wereld ons weldra iets anders te aanschouwen geven, dan datgene, waartoe hoogmoed en ontevredenheid haar heeft heengevoerd.

Ook drie kinderen uit het jongensweeshuis hadden het voorrecht zich onder het getal dier gelukkigen te scharen. Van harte wenschen wij den volijverigen directeur, den Zeer Eerwaarden Heer Frie, met de blijde weezen geluk en vertrouwen, dat de Vader in den hemel bij voortduring het dagelijksch brood voor zijne arme kinderen zal breken door de milde aalmoezen van Curaçao's ingezetenen.

— Nader vernemen wij nog, dat de eerstvolgende weken de benedenparochiën Westpunt, Barber en San Willibrordo het feest der eerste H. Communie zullen vieren.

*
* *

Wij lezen in *De Tijd* van den 29n Juni:

De den 14n December 1892 bij de Tweede Kamer aanhangig gemaakte ontwerpen tot wijziging van de Regeerings-reglementen voor Suriname en Curaçao, die onafgedaan bleven, toen 20 Maart 1894 de Kamer ontbonden werd, zijn thans andermaal, gewijzigd en aangevuld, ingediend.

De minister van Koloniën gedraagt zich in hoofdzaak naar de vroegere schriftelijke behandeling. De voornaamste wijziging bestaat hierin, dat waar de minister Van Dedem zijn denkbeelden ontwikkelde omtrent de wenschelijkheid van uitbreiding van het kiesrecht in Suriname, zonder een voorstel te doen bij gemis van gegevens, de tegenwoordige minister van meening is dat eenige uitbreiding van het kiesrecht niet achterwege kan blijven en voorstelt eveneens kiesrecht toe te kennen aan hen, die in de personeele belasting den aanslag betalen voor een vermoedelijk jaarlijksch inkomen van f 1400, zijnde volgens de thans vigeerende verordening een bedrag van f 15.

Door deze wijziging zal het aantal kiezers vrij aanzienlijk toenemen.

Wat betreft de invoering van verkiezingen voor leden van den Kolonialen Raad van Curaçao belooft de minister, met het oog op den aandrang voor de invoering daarvan, en al betwijfelt hij of het kiesrecht den bloei en de ontwikkeling der Kolonie zou kunnen bevorderen, aan dit onderwerp zijn aandacht te zullen blijven schenken. Zoodra op bevredigende wijze te gemoet kan worden gekomen aan den wensch van de ingezetenen der kolonie Curaçao, zullen voorstellen tot een daartoe strekkende wijziging van het Regeeringsreglement niet uitblijven.

NEDERLAND.

— De *N. Rott. Ct.* kreeg Maandag, 29 Juni, uit Lombok een telegram, luidende:

De gewapende politie op Lombok heeft op eenige oproerlingen in Praja gevuurd.

Dinsdag-morgen kreeg het *N. v. d. D.* het volgende telegram uit Batavia:

Anakgaloeng stormenderhand genomen. Daar binnen werden 130 lijken van Atjehers gevonden.

Zwaar gewond werden de luits. Dijkstra en Rijnen; de gisteren genoemde anderen licht. Wij leden geen meerdere verliezen.

Ook de *N. Rott. Ct.* kreeg Maandag een bericht luidende:

Gister-avond zijn vijf bataljons uitgerukt voor eene verkenning van Kasdejd (Mixdjid?) Baid over Anak Galoeng, Sibreh en Glieng.

Voorts werden dezelfde namen opgegeven van de gewonde officieren, en daarna de eenigszins duistere zinsnede, welke nadere toelichting vordert:

De stand van zaken, wat de militaire politiek betreft, is ongunstig.

Bij het Departement van Koloniën is het volgende van 1 Juli gedagteekende telegram ontvangen:

Generaal Vetter vertrok Zondag.

Eergisteren, naar Rahat en Sibreh. Verrast benting Anakgaloeng, waarbinnen mêlee ontstond, waarbij vijand 112 dooden achterliet. Tengkoe Nat Amin gesneuveld genoemd. Benting Sibreh genomen.

Streek getuchtigd, weinig tegenstand meer. Gesneuveld 9 militairen beneden den rang van officier, gewond 4 officieren en 35 militairen beneden dien rang, waaronder 28 Inlandsche.

—Uit een particulier telegram is nader bericht ontvangen, dat de 1e luit. J. C. Rijnen althans *niet levensgevaarlijk* is gewond.

—De *N. Rott. Ct.* heeft bericht ontvangen, dat de ritmeester De Launoy *niet* gewond zou zijn

—In een jl. Woensdag, 1 Juli, van den Gouverneur-Generaal bij het Departement van Koloniën ontvangen telegram wordt bevestigd, dat bij de jongste gevechten gewond zijn de kapitein der infanterie jhr. G. J. W. C. H. Graafland en de eerste luits. der infanterie G. K. Dijkstra, C. F. A. Wagener en K. J. C. Rijnen.

—In een telegram aan het *Hbl.* worden, behalve den reeds in een Regeeringsbericht genoemden Tengkoe Nja Amin, den zoon van den vroegeren leider Tengkoe di Tiro, — nog als gesneuveld opgegeven het Atjehsche hoofd Toekoe Machmoed, jongere broeder van Toekoe Hassin (Toewanghoe Hoesin), benevens 40 volgelingen van den pretendent Sultan. Deze zouden bij de bestorming van Anakgaloeng zijn gevallen.

*
* *

De correspondent der *N. R. Ct.* te Rome schrijft dd. 26 Juni: Het stoffelijk overschot van prins Frederik van Nassau (2n. zoon van den stadhouder Willem V) is dus eindelijk gevonden, inzonderheid dank zij de bemoeiingen van onzen ijverigen en welwillenden consul te Venetië, den advokaat Leopoldo Bizio. Toen men de laatste maal vruchteloos naar het gebeente in de kerk gezocht had, was reeds dadelijk het vermoeden gerezen, dat de overblijfselen verplaatst waren: eene veronderstelling, die, ware de prins Katholiek geweest, ten eenen male ongegrond zou gebleken zijn. Nu heeft de uitkomst bewezen dat de eigenaren der sacristie, waar Canova's monument stond, het niet zoo nauw genomen hebben met het graf van den protestantschen Prins. Een geheel andere verklaring echter zou te vinden zijn in den grenzenloozen haat tegen al wat Oostenrijksch heette, die vooral in de jaren vóór en na de overbrenging (1820) in het Venetiaansche heerschte.

Heeft men daardoor gedreven den Prins, die generaal was in Oostenrijkschen dienst, zonder vorm van proces uit de sacristie naar den tuin verbannen? De personen, die alle hoop om het stoffelijk overschot te vinden nog niet opgegeven hadden, vernamen van een grijsaard, dat deze in zijne jeugd van eene verplaatsing gehoord had, zooals hij meende naar den tuin der kerk.

Bovendien werd eene timmermansrekening gevonden van een aantal lires, uit het jaar 1820, „Voor het overbrengen van den Prins naar den tuin naast het graf der Prinses." Met rood potlood was op de rekening een V geschreven (visum ?). Maar was dat stuk echt? Bizio nu snuffelde na en vond op andere ontwijfelbaar echte documenten uit hetzelfde jaar hetzelfde teeken V, van hetzelfde rood en eveneens met potlood geschreven. Men behoefde dus niet meer te twijfelen. De vermelde Prinses was eene Oostenrijksche (die hetzelfde lot der verbanning heeft ondergaan?); naast haar graf vond men de lang gezochte kist, die ongelukkiglijk bij het grafen door de schop beschadigd werd.— Nader schrijft men uit Rome aan *De Maasbode*: Het te Padua gevonden "stoffelijk overschot" van den Prins van Oranje bestaat slechts uit een bekkeneel, een stuk eener hersenpan en eenige beensplinters. Men twijfel te Padua aan de authenticiteit.

—Het overbrengen van het stoffelijk overschot van den Prins van Oranje, dat den 24n Juni teruggevonden is, heeft jl. Woensdag ceremonieel plaats gehad in tegenwoordigheid van de civiele en militaire autoriteiten, talrijke officieren van alle wapens en den Nederlandschen gezant te Rome. De Koningin der Nederlanden en de Koning van Italië waren vertegenwoordigd. Er waren prachtige kransen en een groote volksmenigte verdrong zich op den weg, die de stoet volgde. De urn met het eere-escorte is tegen middernacht naar Holland vertrokken.

BUITENLAND.

Rome.—Z. H. de Paus heeft wederom een bewijs gegeven van zijn belangstelling voor de katholieke pers.

De *Augustinus-verein*, vereeniging van katholieke Duitsche journalisten, ontving dezer dagen van Zijne Heiligheid een schrijven, waarin Leo XIII o. m. het volgende zegt: „Tot de middelen, die naar Onze meening het meest bijdragen tot verheffing van godsdienst en zedelijkheid, behooren terecht de katholieke dagbladen te worden gerekend. Wij houden daarom niet op door aanmoediging, raad of onderscheidingen katholieke mannen aan te sporen aan deze soort van arbeid hun opmerkzaamheid en hunne krachten te wijden."

De katholieke pers in Duitschland heeft, zooals men weet, een hooge vlucht genomen en aan haren machtigen invloed dankt de Centrumpartij het voor een niet gering deel, dat zij den strijd voor de kerkelijke vrijheden met zooveel succès kon voeren.

—Zondag, 21 Juni, werd in de kerk van den H. Ignatius te Rome feestelijk de 75e verjaardag van 's Pausen Eerste H. Communie herdacht. Te 6 uur celebreerde er Kardinaal Mazella eene H. Mis en naderden tot de H. Tafel de leerlingen der Gregoriaansche Universiteit; te 8 uur las Kardinaal Steinhuber de H. Mis en ontvingen de leerlingen van de gymnasia en lycea (hoogere burgerschool) de H. Communie. De latere H.H. Missen werden opgedragen door Kardinaal Macchi en Kardinaal Rampolla. Onder den Vesper werd een Te Deum gezongen en 's avonds illumineerde de geheele wijk.

—Denzelfden Zondag ontving Z. H. de deputaties der Kath. vereenigingen, die hem met den 75n verjaardag zijner Eerste H. Communie kwamen gelukwenschen. Aan den Bisschop van Viterbo, in welke plaats Z. H. driekwart eeuw geleden voor 't eerst tot de H. Tafel naderde, en waar men een monumentje van dit jubilé wil oprichten, zond Z. H. een breve. De *Vera Roma* verscheen met een feestnummer.

—Donderdag, 25 Juni werd het openbaar Consistorie gehouden, waarin de hoed werd uitgereikt aan de vreemde Kardinalen, die in November ll. werden gecreëerd. Terwijl de Kardinalen den eed van gehoorzaamheid aflegden, voerden de zangers der Pauselijke kapel motetten uit. De nieuwe kerkvorsten kusten den Paus voet en hand en ontvingen van hem den vredekus, waarna zij ook met hunne hooge ambtsbroeders de omhelzing wisselden. Voor de eerste maal bepleitte de consistoriale advokaat voor den Paus de zaak der zaligen heiligverklaring van de Ebw. Jeanne d'Arc. De Paus verwees ze naar de Congregatie der Kerkgebruiken met de ritueele woorden: *Ad Sacram Rituum Congregationem, ut videat et referat.* Bij 's Pausen heen- en terugtocht op den draagstoel juichte het volk, dat in de zalen buiten de Consistorie-zaal was toegelaten, den H. Vader toe, die eene bij uitstek goede gezondheid geniet. Omtrent de beide Kardinalen, in het geheim Consistorie *in petto* gehouden, is nog niets bekend.

—De feestdag der HH. Apostelen Petrus en Paulus is te Rome op de gebruikelijke wijze gevierd: de Katholieke bevolking bood een zilveren kelk aan voor het Pauselijk altaar, en kard. Rampolla, als aarts-priester, celebreerde op een draagbaar altaar er vóór, wijl alleen de Paus aan het groote altaar de Mis mag opdragen. 's Avonds tevoren, toen de St. Pieter gesloten was, heeft de Paus zich op den draagstoel, vergezeld van toortsdragers, in de basiliek begeven, langen tijd voor het graf van den H. Petrus gebeden, het bronzen beeld den voetkus gebracht en de palliums gewijd.

—De jaarlijksche herinneringsmedalje vertoont dit jaar behalve het borstbeeld des Pausen eene allegorie der encycliek over de eenheid der Kerken. Christus, staande op de wolken, houdt met de linkerhand een schepter en een banier. De banier, rustend op den aarbol, vertoont de woorden VNVS DOMINVS. Met de rechterhand wijst de Zalig maker op een blad (de encycliek), gehouden door een Koptisch priester, naast wien een andere in onderworpen houding. Achter deze beide figuren verzinnebeelden twee palmen het Oosten. Links van den Verlosser ziet men een oud man, in weifelende houding naast een schip, zinnebeeld van het Protestantisme. Het omschrift luidt: FIET VNVM OVILE ET VNVS PASTOR („er zij één schaapsstal en één herder"). Het werk is door den Pauselijken stempelsnijder Bianchi vervaardigd. Afslagen zullen op het feest van St. Peter en Paulus worden uitgedeeld.

Italie. — Onlangs werd uit Rome gemeld, dat Crispi zich uit het politieke leven wilde terugtrekken en daarom een verzoek had ingediend om de Staatsvergoeding, waarop hij wegens meer dan 10jarigen diensttijd aanspraak kon maken tot een bedrag van 25.000 lire. De Crispi-organen loochenden dit. Thans constateert de officieuse *Opinione*, dat Crispi's aanvraag bij de rekenkamer in behandeling is, en noemt dit een bewijs, dat Crispi definitief afgedankt is.

— De gemoedelijkheid, waarmede de roovers van Sicilië hun bedrijf uitoefenen, vindt in geen rooversgeschiedenis haar wedergade. Eenige dagen geleden was baron Frasca te Palermo naar het postkantoor gegaan om een aangeteekenden brief ter waarde van 5000 Lire af te halen. Op den terugweg naar zijn villa werd zijn rijtuig door 5 vermomde en gewapende kerels aangehouden. Een hunner eischte onder bedreiging met een revolver de brieventasch van den baron. Deze haalde den aangeteeden brief uit de portefeuille en overhandigde hem den roover, waarop deze met een ongeloovig gezicht antwoordde: "Neem me niet kwalijk, maar ik wilde uw geld hebben." De baron verzekerde hem, dat de brief 5000 lire waard was en dat hij hem pas van het postkantoor had gehaald. De roover bekeek den brief oplettend, zag dat de baron waarheid sprak en reikte hem dankend de hand. Maar de beroofde aarzelde die hand aan te nemen, waarop de roover met verzekering: "U behoeft niets te vreezen," de hand van den baron hartelijk schudde en nogmaals bedankte. Toen namen de roovers eerbiedig den hoed af en lieten den milden baron ongedeerd vertrekken.

Frankrijk. — Het in de hoofdstad gehouden congres der vrijmetselaarsloges van Parijs en omstreken heeft eene motie van protest aangenomen tegen het plan van den president der Republiek, om in de maand Augustus de feesten van Jeanne d'Arc te Reims bij te wonen.

Jeanne d'Arc is de groote nationale heldin; aan haar dankt Frankrijk het, dat het van vreemde overheersching bevrijd werd. Maar ze was eene *Christelijke* heldin, en dan is de loge anti-patriottischer dan ooit.

— De beruchte "onderhandelaar', Arton is te Parijs veroordeeld en met de hem opgelegde straf kan hij het voorloopig doen: zes jaar dwangarbeid, zes honderd fr. boete en een schadeloosstelling waarvan het bedrag later zal worden bepaald. De jury weigerde verzachtende omstandigheden aan te nemen. Arton is schuldig bevonden aan vervalsching en verduistering ten nadeele van de Transvaalsche en dynamiet-maatschappijen. Drie en een half millioen fr., die door zijne vlugge handen waren gegaan, zijn verdwenen.

— De hertog van Nemours, oudoom van den hertog van Orleans, is op 81 jarigen leeftijd overleden. Hij was de tweede zoon van Koning Louis

Philippe; bij de Februari-revolutie van 1848 moest hij in de uniform van een nationalen garde vluchten en stak naar Engeland over. In 1871 keerde hij in zijn vaderland terug.

De Belgen kozen hem in 1830 tot koning, maar de mogendheden beletten hem de keuze te aanvaarden. In zijne plaats werd daarop Leopold van Saksen-Coburg gekozen.

— Een telegram van den 16n. Juli meldt, dat een zekere Eugène-Marie-François, met los kruid op den president der republiek heeft geschoten, terwijl deze de groote revue hield over de troepen te Longchamp.

Spanje.—Het zal den postzegelverzamelaars zeker belang inboezemen, te vernemen, dat in Spanje een nieuw soort postzegels wordt uitgegeven, en wel ten gebruike van de Kamerleden, die daar te lande vrijdom van briefport genieten.

Die postzegels, welke den volksvertegenwoordigers kosteloos worden verstrekt, zijn rood, met het Spaansche wápen in het midden en het randschrift *Congreso de los Diputados.*

—De hooggeloopen twist tusschen de Spaansche legeraanvoerders Campos en Borrero schijnt thans geen verdere gevolgen meer te zullen hebben. De een is naar het Oosten, de ander naar het Westen des lands gezonden. Borrero gaat bovendien over eenigen tijd als gouverneur-generaal naar de Philippijnen.

Azie.—Pater Lagrange, overste van het Dominicanenklooster St. Etienne te Jerusalem, waaraan eene school voor bijbelstudiën is verbonden, heeft van keizer Nicolaas van Rusland eene gift van duizend roebel ontvangen als blijk van waardeering van p. Lagrang'es werk *Saint Etienne et son sanctuaire.*

—Uit Peking wordt geseind, dat de keizerinmoeder overleden is.

De overleden vorstin gold voor een vrouw van hooge geestesgaven en diende in alles haren zoon van raad.

Amerika.—De president der Noorderspoorwegen in de V. S., mr. James Hill, een Protestant, heeft den aartsbisschop van St. Paul een Katholiek seminarie-gebouw geschonken, dat ruim een millioen en drie ton gouds in Hollandsche munt kostte. Deze gift vindt alleen zijn oorsprong in de sympathie van den Protestanschen gever voor het Katholicisme. Hij zelf verklaarde zulks in zijn rede bij de feestelijke opening.

Eerstens had hij het Katholicisme leeren waardeeren door zijne veertigjarige vriendschap met een voorbeeldig priester, Mgr. Louis Caillet, vervolgens doordien hij dertig jaren lang in een Katholiek gezin leefde, waar hij bovenal getroffen was door het Christelijk gedrag der huisvrouw. Te harer eere stichtte hij het seminarie. „Bijna alle kerkgenootschappen," zeide de heer Hill, „tellen onder hunne leden mannen, die hunne kerk met alle stoffelijke middelen kunnen steunen. Anders is het met de Katholieke Kerk, met hare vele leden uit den arbeidersstand, die uit bijna alle volken en hemelstreken hierheen komen en vaak niet meer bezitten dan hun geloof in God en de hulp hunner ernstige, vrome priesters. De Katholieken moeten met hunne bescheiden middelen niet alleen hunne kerken maar ook hunne eigene scholen bouwen, wijl zij om gewetenswille hunne kinderen niet naar de godsdienstlooze openbare school kunnen zenden. Nu ik gezien heb, hoezeer deze edele kerkvorst, Mgr. Ireland, zich moeite geeft om zijne Kerk en overal in het land het licht der godsdienstwaarheid te verbreiden, alsmede om aan te toonen dat er geen tegenspraak bestaat tusschen de menschelijke wetenschap en de Goddelijke openbaring, heb ik mij gedrongen gevoeld een deel der aardsche goederen, waarmede God mij gezegend heeft, te wijden aan het opkweeken van Katholieke priesters, in staat om den geest des ongeloofs te onderdrukken en als lichtbaken te staan aan den weg, die ten hemel leidt."

De godsdienstige plechtigheid der inwijding werd verricht door den apostolischen delegaat, Mgr. Satolli in de openlucht, nl. in het bosch naast het seminarie. Veertien aartsbisschoppen en bisschoppen, vele prelaten, waarvan er zelfs uit Engeland waren overgekomen, woonden ze bij.

Ecuador.—De radicale revolutie in Ecuador heeft een ware vervolgingswoede tegen al wat Christelijk is, doen ontbranden. De bisschop van Portoviejo en diens geestelijkheid werden deels verdreven, deels mishandeld. Niet veel beter ging het den aartsbisschop van Quito, wiens paleis verbrand en vernield werd. Sinds Maart l.l. schijnt de vervolging haar toppunt te hebben bereikt. Men schrijft aan de *Kola. Volksz.*, dat 80 paters Capucijnen in den nacht uit Ibarra werden gejaagd, zonder leeftocht en het meest noodzakelijke huisraad. Zoo gaat het den priesters door geheel het land: te Tulcan, de hoofdstad der noordelijke provincie Carehi, kwam ook het bevel de religieuzen te verjagen. Een burger van Portoviejo, die den vicaris-generaal tegen de beleedigingen van de losbandige regeeringstroepen wilde beschermen, werd door dezen gedood. Hierop liep het volk te hoop. De gouverneur in plaats van den schuldigen militair te straffen, liet nieuwe troepen aanrukken om „dictator" Alfaro's macht te handhaven. Voorts heeft dezelfde gouverneur het bisschoppelijk paleis veranderd in een staatsgebouw; de vicaris-generaal protesteerde tegen dezen diefstal en verklaarde nooit te zullen dulden, dat de vrijmetselaar en sluipmoordenaar Andraek wederrechtelijk het paleis van den kerkvoogd in bezit zou nemen.

Het geheele raadsel wordt opgelost, als men bedenkt, dat de dictator Alfaro, toen hij in Guayaquil landde, sprak .. Ik kom aan het Katholicisme een einde maken". Alfaro nu en al zijn bondgenooten zijn *vrijmetselaars*, en dit verklaart ons zeer gemakkelijk den haat tegen het Christendom, waarvan deze radicalen blaken.

VERSCHEIDENHEDEN.

Zonderling medicijn.

De groote tenorzanger Volpini lag hevig ziek te Londen; de eerste doctoren stonden aan zijn ziekbed, maar geen hunner gaf den zieke eenige hoop. Opeens echter zeide dr. Maxter, een jonge arts, het volgende middel tot den kunstenaar: "Er is maar een middel, om u te redden, en dat middel heet energie. Drink een flesch Lafitte, sta op, kleed u aan, rij naar den schouwburg en zing een uwer lievelingspartijen. Als het middel niet helpt, zult gij ten minste als een held op het veld van eer sterven. In het andere geval kunt gij slechts langzaam wegkwijnen."

Volpini stemde toe, dronk de flesch Lafitte, waarin de dokter nog eenige opwekkende middelen gedaan had, stond op en reed naar den schouwburg, waar hij onder groot gejuich van het publiek een zijner lievelingspartijen zong. De ongewone opwinding en de buitengewone wilskracht evenwel hadden de beste uitwerking op den patiënt, en deze kon zich na weinige dagen weer geheel aan zijn kunst wijden, die hij nog vele jaren beoefende.

Onverwacht antwoord

Een student in de geneeskunde, die beschouwd werd als geen sterk oordeel te hebben, werd op een examen gevraagd:

—"Mijnheer E., kunt gij mij zeggen, waaraan gij kunt zien of iemand gek is?"

—"Aan de vragen, die hij doet," antwoordde de heer F.

ADVERTENTIEN.

IMPRENTA DI A. BETHENCOURT E HIJOS, CURAÇAO